

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 77.257 van 26 november 1998
in de zaak A. 78.620/VII-16.712.**

In zake : het UNIVERSITAIR ZIEKENHUIS GENT,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te GENT,
Koning Albertlaan 128

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat E. VAN ACKER,
kantoor houdende te GENT,
Brugsesteenweg 318.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat het
UNIVERSITAIR ZIEKENHUIS GENT op 15 mei 1998 heeft
ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoer-
legging van het besluit van 13 maart 1998 van de Vlaamse
minister van leefmilieu en tewerkstelling waarbij het
beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige
deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van
28 augustus 1998, houdende het verlenen van de
vergunning aan de verzoekende partij voor het verder
exploiteren van de verbrandingsinstallatie, gelegen aan
de De Pintelaan 185 te 9000 Gent, gegrond wordt
verklaard en de vergunning wordt geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. PROV00ST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 oktober 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 november 1998, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 12 november 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. LEFRANC, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. VAN ACKER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. PROV00ST, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij aanvoert wat volgt :

"1. Gevaren tijdens de hele duur van het vervoer, de vernietiging, de neutralisering en de wegwerking van het afval

Gezien het feit dat verzoekster momenteel niet over de nodige vergunning beschikt om haar afval te verbranden in haar eigen verbrandingsoven, moet zij zich beroepen op de diensten van derden om het afval te verwijderen buiten de exploitatie van verzoekster.

Het 'ergens anders verbranden' houdt menige gevaren in bij het transport dat over de weg geschiedt. Ingevolge art. 7 Wet Giftige Afval van 22.07.1974 (B.S. 01.03.1975) is verzoekster aansprakelijk voor ALLE schade veroorzaakt door de giftige afval, inzonderheid tijdens de hele duur van het vervoer, bij de vernietiging, neutralisering of wegwerking ervan, zelfs indien verzoekster niet zelf tot bedoelde verrichtingen overgaat.

Dit gevaar en de daaraan verbonden objectieve aansprakelijkheid in hoofde van verzoekster houdt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in gezien de mogelijke catastrofale gevolgen welke een eventueel incident bij het transport, de vernietiging, neutralisering of wegwerking kan teweeg brengen.

Het vernietigen van het medisch risico-afval dient om die reden zo dicht mogelijk bij de plaats van productie te gebeuren en in casu in de verbrandingsoven van verzoekster gezien deze het risico op gevaar maximaal herleidt.

Het transport van het afval buiten de campus impliceert immers dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting drastisch verhoogd worden.

2. Acut stockage probleem

Verzoekster laat het risico-afval ophalen gezien zij het niet langer zelf mag verbranden.

Gezien het afval slechts twee maal per week kan opgehaald worden (terwijl het vroeger de dag zelf nog verbrand werd) moet zij in een grotere ruimte voorzien voor tijdelijke stockage. Deze ruimte moet bovendien gekoeld worden omdat er zeer veel organisch materiaal in de afval zit.

Momenteel beschikt verzoekster niet over voldoende koelruimte. Zij deed tot op heden geen extra investeringen in koelruimte, gezien de onzekerheid over het al dan niet verder kunnen uitbaten van de verbrandingsoven. Doordat de vereiste koelruimte momenteel niet beschikbaar is, zijn er extra risico's voor de omgeving, de patiënten, het personeel en de bezoekers van het UZ Gent voor besmetting e.d. Bovendien is er extra geurhinder die moeilijk kan verholpen worden en een negatieve weerslag heeft op

het welbehagen van de omgeving, de patiënten, het personeel en de bezoekers en een bijkomende deuk geeft op het imago van het UZ Gent.

3. Verhoogde kans op besmetting

Gezien het feit dat het afval langer moet gestockeerd worden op de afdelingen zelf, verhoogt de kans op besmetting van de patiënten, het personeel en de bezoekers.

4. Financieel nadeel

a. in 1995 investeerde verzoekster 27 miljoen frank om een rookgaswassing te plaatsen. Deze installatie is één van de meest moderne in Vlaanderen.

Verzoekster investeerde in 1997 bovendien dertig miljoen frank Vlaamse subsidies in haar verbrandingsoven om milieutechnisch in orde te zijn.

Het verlies van de vergunning voor de verbrandingsoven impliceert met andere woorden een financieel verlies van ettelijke miljoenen.

b. doordat verzoekster niet langer gebruik mag maken van haar verbrandingsoven moet het afval extern worden verwijderd. Dit impliceert op zijn beurt een extra kost die de kostprijs voor de verbranding meer dan verdubbelt.

5. Technisch nadeel

De verbrandingsoven zal door langdurig buitenwerking te blijven defect gaan.

6. Moreel nadeel

Verzoekster werkt al jaren aan een goed imago en deed daarvoor alle nodige investeringen en inspanningen.

Door de bestreden beslissing leidt verzoekster extra gezichtsverlies gezien deze beslissing verzoekster bij het groot publiek aan de schandpaal bindt.

7. Gelet op het voorgaande en gelet op de kennelijke onwettigheid van de bestreden beslissing (zoals hierna mag blijken), is voormeld nadeel, minstens in zijn globaliteit genomen, ernstig en moeilijk te herstellen";

3. Overwegende dat de verwerende partij daartegen inbrengt wat volgt :

"1.

Vooreerst wordt gewezen op de gevaren tijdens de duur van het vervoer van het afval.

Dit middel is niet ernstig gezien vele ziekenhuizen hun afval dienen te laten vervoeren, en daar tot op heden geen ongelukken bij bekend zijn of minstens zij die zelfde risico's moeten lopen, gezien zij niet over een eigen verbrandingsinstallatie kunnen beschikken in elk ziekenhuis.

Bovendien hangt dit af van verzoekende partij zelf nl. moet zij de nodige voorzorg nemen bij de keuze van haar vervoerder.

De potentiële schade tenslotte is totaal onzeker en hypothetisch, en zich baserend op dergelijke onzekere hypothetische feiten kan geen schorsing worden bevolen (zie R.v.St. nr. 37.181, 11/06/1991, T.B.P., 1992, 755).

Wanneer het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat geacht wordt voort te vloeien uit de onmiddellijke toepassing van een reglementaire akte onzeker is, moet het verzoek tot schorsing van die akte worden verworpen (zie R.v.St. nr. 34.385, 20/03/1990, R.R.D., 1990, 263, Advies HAUBERT, B.).

2.

M.b.t. het stockageprobleem stelt verzoekende partij dat het afval slechts twee maal per week kan opgehaald worden.

Zij bewijst nergens dat de ophaling niet meer maals per week of dagelijks kan gebeuren.

Dit zal vermoedelijk afhankelijk zijn van haar eigen aanvraag aan de ophaalmaatschappij, en/of haar eigen bestek welke zij m.b.t. het opvragen van prijzen heeft opgemaakt.

Haar eigen feit kan zij dan ook niet inroepen als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.

De verhoogde kans op besmetting welke wordt opgeworpen hangt samen met de langere stockage, welke dus een eigen keuze is van verzoekende partij en niet samenhangend is met de beslissing van de Minister.

Een hogere frequentie van ophalen was zeker mogelijk, zou misschien financieel ook hogere inspanningen gevraagd hebben, toch louter financiële nadelen kunnen niet het moeilijk te herstellen ernstig nadeel grondvesten. Deze kunnen immers later steeds worden vergoed.

4.

Als vierde punt wordt trouwens het financiële nadeel omschreven.

Welnu terzake kan verwezen worden naar uitvoerige rechtspraak waarin wordt gesteld dat een ernstig financieel nadeel niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is, tenzij het het bestaan zelf van de onderneming absoluut en zeker in het gedrang zou brengen wat niet wordt beweerd, laat staan in concreto wordt aangetoond (R.v.St. 28/09/1993, nr. 44.259, BRASSEUR; R.v.St. 01/10/1992, nr. 40.560, BALLOUD).

5.

Wat het beweerde technisch nadeel betreft nl. dat door langdurig buitenwerking blijven de oven defect zou gaan wordt dit nergens in concreto aangetoond.

Een voldoende onderhoud kan zeker meebrengen dat de oven niet defect moet gaan.

Dit beweerd nadeel is te vaag en te algemeen omschreven en kan geen basis vormen voor een schorsing (R.v.St. 04/07/1991, nr. 37.341).

6.

Tenslotte wordt gewezen op een moreel nadeel.

Ook dit wordt evenmin in concreto aangetoond.

Hooguit - voor zover al aangetoond quod non - zou dit gewoon kunnen omschreven worden als een geschaad belang. Eén van de voorwaarden voor de ontvankelijkheid van een Beroep tot nietigverklaring, toch niet een element dat kan aanleiding geven tot schorsing (R.v.St. nr. 47.961, 15/06/1994, J.T. 1994, 597 Overwegingen).

Er worden terzake geen of onvoldoende stukken voorgelegd zodoende dat de ernst niet wordt aangetoond (R.v.St. 28/01/1993, nr. 41.803 en R.v.St. 09/11/1993, nr. 44.855).

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is dus zeker niet aangetoond voldoende om een schorsing te verantwoorden";

4. Overwegende dat het door de verzoekende partij aangevoerd nadeel niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aangenomen om volgende redenen :

4.1. De verzoekende partij laat na enige toelichting te verstrekken aangaande welke "catastrofale gevolgen" een eventueel incident veroorzaakt tijdens de duur van het vervoer, bij de vernietiging, neutralisering of wegwerking van het door haar geproduceerd ziekenhuisafval wel kan hebben; daarenboven kan worden aangenomen dat dergelijke schade kan worden gedekt door een verzekeringsovereenkomst.

4.2. De verzoekende partij blijft in gebreke het bewijs te leveren dat het ziekenhuisafval slechts tweemaal per week kan worden opgehaald en dat die beperking niet het gevolg is van een eigen keuze; dienvolgens kan geen rekening worden gehouden met het aangevoerd nadeel voortvloeiend uit de beperkte ophaling.

4.3. De verzoekende partij brengt geen argumenten aan waaruit blijkt dat het financieel nadeel, voortvloeiend uit gedane investeringen en uit de te betalen meerprijs voor de externe verwijdering van het afval, moeilijk zal te herstellen zijn.

4.4. De verwerende partij kan worden gevolgd in haar betoog dat de verzoekende partij met haar vage beweringen niet aannemelijk maakt dat de verbrandingsoven door langdurig buiten werking te blijven defect zal gaan. In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat een voldoende onderhoud dergelijk nadeel kan voorkomen.

4.5. Het imago van een universitair ziekenhuis valt of staat niet met het al dan niet verkrijgen van een vergunning voor een verbrandingsoven voor het ziekenhuisafval.

4.6. De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de door haar aangevoerde diverse aspecten van het nadeel in hun globaliteit genomen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken. Het is niet omdat naar het oordeel van de verzoekende partij een bestreden beslissing kennelijk onwettig is, dat de tenuitvoerlegging ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt;

Overwegende dat derhalve aan één der voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig november 1900 achten-negentig, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.